

Sygn. akt I C 583/17 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2018r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Joanna Wasiura

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2018r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółka Akcyjna z siedzibą we W.**

przeciwko **G. J.**

o zapłatę

I. oddała powództwo.

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 221,40 zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych czterdzieści groszy) tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu przez adwokata M. W..

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 583/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł w dniu 16 maja 2014r. pozew przeciwko pozwanej o zapłatę kwoty 648,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 290,15 zł od dnia 12 lipca 2012r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 358,69 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto domagał się zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Uzasadniając zgłoszone roszczenie powód wskazał, że w dniu 12 lipca 2012r. nabył od Banku (...) S.A. Grupa (...) wierzytelność wobec pozwanej w kwocie 648,84 zł, która wynikała z udzielonego przez zbywcę kredytu w kwocie 2.918,83 zł na podstawie umowy kredytu z dnia 11 października 2007r. Nr (...), spłaconego jedynie w części, przy istniejącej na datę zawarcia umowy przelewu zaległości w dochodzonej wysokości. Jednocześnie zaznaczono, iż zbywca był następcą prawnym (...) Bank S.A. z siedzibą w G., który to bank zawarł umowę będącą źródłem roszczenia powoda w oparciu o art. 492 § 2 pkt 1 k.s.h. w związku z połączeniem obu tych podmiotów. W zaistniałej sytuacji pozwana w dniu 03 sierpnia 2012r. została poinformowana o dokonanych przelewach i wezwana do zapłaty dochodzonej kwoty, które to wezwanie pozostało bez odpowiedzi. Wyjaśniono, iż powód objął pozewem także skapitalizowane odsetki od należności głównej (358,69 zł) wliczone do dnia poprzedzającego przelew wierzytelności oraz należność główną (290,15 zł).

W dniu 02 kwietnia 2015r. (k.38) w niniejszej sprawie został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu, który został doręczony pozwanej w dniu 21 kwietnia 2015r.

W dniu 05 maja 2015r. pozwana wniosła skutecznie sprzeciw od powyższego orzeczenia. Zaskarżyła go w całości, zgłaszając zarzut przedawnienia i wnosząc o oddalenie powództwa. Tym samym wydany w sprawie nakaz zapłaty na podstawie art.505 § 1 k.p.c. utracił swoją moc.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 04 sierpnia 2017r. powód podtrzymał swoje żądanie, a zgłoszony zarzut przedawnienia uznał za chybiony. Podniesiono, iż prowadzone postępowanie egzekucyjne na podstawie (...), jako , że jest to czynność, o której mowa w art. 123 pkt 1 przerywa bieg przedawnienia, a jak stanowi art. 124 § 2 k.c. przerwany termin przedawnienia biegnie na nowo dopiero od zakończenia postępowania egzekucyjnego. W niniejszej sprawie egzekucja została wszczęta przez bank i była prowadzona przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie T. S. pod sygn.. akt VII KM 524/11. Postanowienie o umorzeniu postępowania zostało wydane dopiero we wrześniu 2011r. Nie można zatem uznać, iż nastąpiło przedawnienie roszczeń wynikających z umowy kredytu z dnia 11 października 2007r. albowiem bieg przedawnienia został przerwany i zaczął biec na nowo wraz z umorzeniem egzekucji. Przywołano art. 6 k.c., tym samym to pozwana, która powołuje się na przedawnienie powinna wskazać dowody na potwierdzenie zgłoszonego zarzutu.

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2017r. Sąd zwolnił pozwaną od kosztów postępowania w sprawie i ustanowił dla niej pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata.

W piśmie procesowym z dnia 01 lutego 2018r. pełnomocnik z urzędu pozwanej podtrzymał jej stanowisko wyrażone w sprzeciwie. Nadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, jednocześnie oświadczając, iż nie zostały one uiszczone w całości czy też w części. W uzasadnieniu wskazano, iż w przypadku bankowych tytułów egzekucyjnych przerwanie biegu przedawnienia ma zastosowanie do pierwotnego wierzyciela t.j. banku, a nie do nabywcy wierzytelności z przywołaniem treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016r. III CZP 29/16 , iż nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Tym samym powód nie może skutecznie podnosić, iż nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia, a jedyną czynnością przerywającą bieg jest wniesienie pozwu w dniu 16 maja 2016r.. Zważywszy, iż ostatnia rata kredytu wymagalna stała się w dniu 11 listopada 2009r., roszczenie przedawniło się z upływem 11 listopada 2012r., a powód pomimo zawarcia umowy przelewu wierzytelności w dniu 12 lipca 2012r. przez kolejne okresy czasu nie podjął działań, które skutecznie mogły doprowadzić do przerwania biegu terminu przedawnienia.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 października 2007r. pozwana G. B. – obecnie J. (jako kredytobiorca) zawarła z (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w G. umowę kredytu na zakup towarów/ usług Nr (...) (opisanego w § 1 ust.1 umowy w postaci telewizora (...) P.) za kwotę 2.499,00 zł. Na mocy której bank udzielił jej kredytu w kwocie 2.918,83 zł na okres od dnia zawarcia umowy t.j. 11 października 2007r. do dnia 23 11 października 2009r. na sfinansowanie zakupu tego towaru. Zaś pozwana zobowiązała się do terminowej spłaty udzielonego kredytu wraz z odsetkami w 24 ratach miesięcznych, płatnych do dnia 11 każdego kolejnego miesiąca, począwszy od dnia 11 listopada 2007r. Spłaty rat kredytu miały być dokonywane w kwotach po 121,62 zł. Całkowity koszt kredytu stanowił kwotę 419,83 zł.

Jednocześnie w § 2 ust. 1 umowy wskazano, iż od niespłaconej kwoty kredytu – zadłużenia przeterminowanego, bank nalicza i pobiera odsetki karne według zmiennej stopy procentowej, określonej jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, wynoszącej w dacie zawarcia umowy 25,00 %. Zgodnie zaś z ust.2 niewykonanie przez kredytobiorcę zobowiązań może spowodować obciążenie kredytobiorcy dodatkowymi kosztami, w tym kosztami upomnień i wezwań do zapłaty w wysokości określonej w Taryfie.

Następnie nastąpiło połączenie (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w G. w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w G.. Uchwała w tym przedmiocie została podjęta w dniu 27 października 2009r.

W dniu 12 lipca 2012r. między powodem a Bankiem (...) S.A. Grupa (...) z siedzibą w K. zawarta została umowa sprzedaży wierzytelności, na podstawie której bank oświadczył, że przysługują niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne, szczegółowo określone w Załączniku nr 1a i 1b do Umowy (sporządzonych także w formie zapisu elektronicznego utrwalonego na płycie CD zabezpieczonej hasłem, o treści zgodnej z treścią Załączników nr 1 a i 1b), stanowiących integralną część niniejszej Umowy. Wierzytelność wobec pozwanej z tytułu umowy nr (...) w kwocie 648,84 zł została objęta niniejszą umową.

W dniu 03 sierpnia 2012r. powód w związku z nabyciem od Banku (...) S.A. Grupa (...) wierzytelności przysługującej z tytułu umowy nr (...) skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty 648,84 zł w terminie najpóźniej do dnia 13 sierpnia 2012r.

Pozwana G. B. obecnie nosi nazwisko J..

Dowód:

- **wierzytelna kopia umowy kredytu z 11.10.2007r. k.23-24v,**
- **kopia odpisu aktualnego (...) Banku (...) S.A. k.18-22,**
- **wierzytelna kopia umowy sprzedaży wierzytelności z 12.07.2012r. wraz z wzorem załącznika nr 1- 5 k.9-16v,**
- wierzytelna kopia załącznika nr 1 a k.17,**
- **wierzytelna kopia wezwanie do zapłaty z 03.08.2012r. k.25-25v,**
- **wierzytelna kopia udostępnionych danych z 07.01.2013r. k.36.**

W dniu 05 maja 2010r. Bank (...) S.A. z siedzibą w K. sporządził bankowy tytuł wykonawczy nr (...), stwierdzający, iż w księgach Banku (...) S.A. z siedzibą w K. G. B. posiada wymagalne zadłużenie w wysokości 419,32 zł z tytułu zaciągniętego kredytu (umowa nr (...) z dnia 11 października 2007r.).

Postanowieniem z dnia 19 maja 2010r. w sprawie VI Co 3338/10 Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie VI Wydział Egzekucyjny nadał klauzulę wykonalności powyższemu tytułowi egzekucyjnemu przeciwko dłużniczce G. B. co do pkt 1 oraz co do pkt 3 we wskazanym w tym orzeczeniu zakresie i oddalił wniosek w pozostałej części.

Bank (...) S.A. z siedzibą w K. wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanej G. B.(obecnie J.) na podstawie tytułu wykonawczego – (...) S.A. nr (...) z dnia 05 maja 2010r.. Postępowanie było prowadzone pod sygnaturą KM 524/11 przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie T. S.. W dniu 30 czerwca 2011r. zapadło postanowienie o umorzeniu postępowania w niniejszej sprawie wobec stwierdzenia bezskutecznej egzekucji na podstawie art.824 § 1 pkt 3 k.p.c. Niniejsze orzeczenie uprawomocniło się.

Dowód:

- **bankowy tytuł wykonawczy z 05.05.2010r. k.4 akt VI Co 3338/10,**
- **postanowienie z dnia 19.05.2010r. k.23 akt VI Co 3338/10,**
- **odpis postanowienia z dnia 30.06.2011r. k.160-160v,**

Sąd zważył, co następuje:

Wytoczone powództwo w całości podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przelew jest umową, z mocy której wierzyciel – cedent przenosi na nabywcę – cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. W wyniku cesji przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew, a więc ze wszystkimi związanymi z nią prawami i brakami. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta – zbywcę. Przelew powoduje więc, że cedent przestaje być wierzycielem, a staje się nim cesjonariusz. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia (Z. Radwański, A. Olejniczak, *Zobowiązania – część ogólna*, Warszawa 2008, s. 367; W. Czachórski, A. Brzozowski, M. Safjan, E. Skowrońska-Bocian, *Zobowiązania...*, s. 358; H. Ciepła (w:) *Komentarz...*, s. 587; L. Stecki (w:) *Kodeks...*, s. 504; K. Zagrobelny (w:) *Kodeks...*, s. 918). W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r., I CKN 379/00, LEX nr 52661).

Istota sporu w sprawie sprowadza się do oceny, czy powód wykazał dowodowo twierdzenia faktyczne pozwu dotyczące istnienia i rozmiaru zadłużenia pozwanej oraz czy należność przysługująca powodowi z tytułu zawartej umowy kredytu nie uległa przedawnieniu stosownie do art. 118 k.c. Wobec powyższego należało poddać analizie całość przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Wskazać trzeba, że powód powołał się na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny oraz bankowy tytuł egzekucyjny wystawiony przez poprzedniego wierzyciela. W tym zakresie należy wyjaśnić, że bankowy tytuł egzekucyjny nie ma mocy wiążącej orzeczenia sądowego, gdyż nim nie jest, ani nie stwarza stanu powagi rzeczy osądzonej. Sytuacji tej nie zmienia nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności, która ma znaczenie czysto formalne i jedynie stwierdza, że przedstawiony przez wierzyciela akt prawny spełnia kryteria ustawowe przewidziane dla tytułu egzekucyjnego i dopuszczalne jest wszczęcie na jego podstawie egzekucji (por. uzasadnienia wyroków SN: z dnia 30 lipca 2003 r., II CKN 363/01, LEX nr 82280 oraz z dnia 15 listopada 2002 r., II CKN 986/00, LEX nr 77044). Bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzony w klauzulę wykonalności (bankowy tytuł wykonawczy) nie stanowi dowodu mogącego przesądzić o istnieniu roszczenia, ani tym bardziej jego wysokości. Bankowy tytuł wykonawczy stworzył wprawdzie bankowi podstawę egzekucji określonego roszczenia, jednakże roszczenie to nie zostało wcześniej osądzone, skoro badanie jego istnienia i wysokości nie wchodziło w zakres kognicji sądu w postępowaniu klauzulowym. Roszczenie objęte bankowym tytułem wykonawczym wymagało zatem wykazania przez powoda – zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W niniejszej sprawie mamy do czynienia trzyletnim terminem przedawnienia.

Licząc termin przedawnienia roszczenia objętego niniejszym postępowaniem należało przy tym baczyć na zdarzenia, które mogły wywołać przerwę w biegu przedawnienia. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Niewątpliwie złożenie wniosku egzekucyjnego zmierza bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia objętego tytułem wykonawczym, a więc przerywa bieg przedawnienia. Należało przy tym zważyć, że zgodnie z art. 124 § 2 k.c. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w

postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. Zatem przerwa wywołana złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji trwa do momentu zakończenia postępowania egzekucyjnego. Zaznaczenia wymaga, iż prawo wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych stanowi przywilej banków, polegający na ułatwieniu dochodzenia wierzytelności wynikających z czynności bankowych. Takiego przywileju ustawodawca nie nadał - funduszom sekurytyzacyjnym, które są z reguły nabywcami wierzytelności banków, nabycie wierzytelności banku nie uprawnia ich zatem do wystawienia sekurytyzacyjnego tytułu egzekucyjnego, jak też nie mogą uzyskać klauzuli wykonalności na swoją rzecz, powołując się na nabycie wierzytelności objętej tytułem wykonawczym wydanym na rzecz banku. Brak również, z tych samych względów, podstaw do wydania kolejnego tytułu wykonawczego na rzecz innej osoby (art. 793 k.p.c.), a tym bardziej ponownego, zamiast utraconego (art. 794 k.p.c.), zwłaszcza że do utraty tytułu w ogóle nie doszło. W konsekwencji, fundusz sekurytyzacyjny, będący nabywcą wierzytelności banku, musi dochodzić tej wierzytelności przed sądem. Przepisy kodeksu cywilnego nie uzależniają ani ważności, ani skuteczności umowy przelewu wierzytelności od pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego nadanego zbywcy wierzytelności. Sytuacja, w której mogą w obrocie prawnym funkcjonować dwa tytuły wykonawcze dotyczące tej samej wierzytelności nie jest prawidłowa, jednak negatywnym skutkiem takiego stanu rzeczy zapobiega żądanie - na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. - pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego, któremu nadano klauzulę wykonalności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2005 r., V CK 152/05, niepubl.).

W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016r. wydanej w sprawie o sygnaturze III CZP 29/16, Sąd Najwyższy stwierdził, iż nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia, spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. W uzasadnieniu zaś wskazał, iż wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności, nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 KPC i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem.

Tym samym w okolicznościach niniejszej sprawy nawet przy przyjęciu, iż powód wykazał swoje racje procesowe skutecznym jest podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia, biorąc pod uwagę datę wymagalności ostatniej raty kredytu t.j. 11 listopada 2009r. albowiem pozew został wniesiony dopiero w dniu 16 maja 2014r. W związku z przedmiotem umowy dotyczącej umowy kredytu termin przedawnienia wynosił 3 lata. Roszczenie banku o zwrot kredytu ma związek z prowadzeniem działalności gospodarczej przez bank. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata

(art. 118 k.c.). Nie ma przy tym znaczenia, kim był kredytobiorca - przedsiębiorcą czy konsumentem. Termin przedawnienia zaczyna biec od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 K.c.). Wymagalność to stan, w którym wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia od dłużnika. Skoro poszczególne raty kredytu mają ściśle określoną datę spłaty, więc każda z rat przedawnia się po trzech latach począwszy od dnia, w którym powinna zostać spłacona zgodnie z zawartą umową. Przedawnienie każdej raty biegnie co do zasady osobno od momentu jej terminu płatności. W tym stanie rzeczy Sąd nie mógł uwzględnić żądania pozwu, co skutkowało jego oddaleniem, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach znajduje uzasadnienie w przepisach art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W rozpoznawanej sprawie stroną wygrywającą jest pozwana. Uwzględniając powyższe Sąd w pkt II sentencji wyroku zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 221,40 zł t.j. kwotę 180 zł, która stanowi wynagrodzenie adwokata (w wysokości określonej na podstawie § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 491) powiększoną o podatek od towarów i usług zgodnie z § 2 pkt 3 przywołanego rozporządzenia.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 583/17

ZARZĄDZENIE

Dnia 25 maja 2018r.

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełn. powoda
3. przedłożyć akta z apelacją lub za 30 dni.

` SSR Anita Wolska